

Ord av Bahá'u'lláh

En samling sitater hentet fra
“Glimt fra Bahá'u'lláhs skrifter”

ISBN: 978-82-90224-22-1

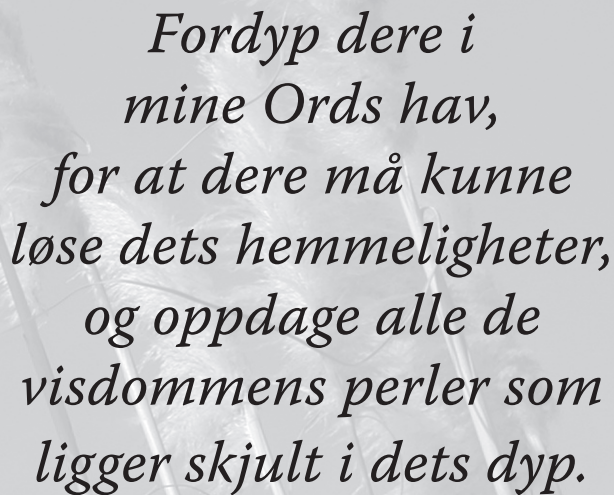
3. opplag 2007

© Bahá'í Forlag, 1994

Bahá'í Forlag

Oslo 2007

www.bahai.no

*Fordyp dere i
mine Ords hav,
for at dere må kunne
løse dets hemmeligheter,
og oppdage alle de
visdommens perler som
ligger skjult i dets dyp.*

(LXX 2)

INNHOLD

TIDEN ER KOMMET ...	side 4
GUD	side 7
GUDS MANIFESTASJONER	side 13
BAHÁ'U'LLÁH	side 18
BAHÁ'U'LLÁHS ÅPENBARING	side 24
MENNESKETS NATUR OG SKJEBNE	side 32
MENNESKETS PRIVILEGIUM OG PLIKT	side 39
MENNESKET PÅ VILLSPOR	side 53
VERDENS NATUR	side 56
VERDENS FREMTID	side 60
DØDEN	side 63

TIDEN ER KOMMET ...

Dette er Dagen da Guds ypperste gaver strømmer ut over menneskene, Dagen hvorpå hans mektigste nåde har gjennomtrengt alle skapte ting.

(IV 1)

Dette er den Dag hvorpå Guds barmhjertighets Hav er blitt åpenbart for menneskene, ...

(V 1)

Sannelig sier jeg, dette er Dagen hvorpå menneskeslekten kan se den lovedes ansikt og høre hans røst.

(VII 1)

Enhver av Guds profeter og enhver av hans guddommelige budbringeres sjeler har tørstet etter denne underfulle Dag.

(VII 3)

Den tid som er forutbestemt for jordens folk og slekter, er nå kommet.

(X 1)

Guds løfte som er nedtegnet i alle de hellige skrifter, er nå blitt oppfylt.

(X 1)

Ære være denne Dag, den Dag hvorpå barmhjertighetens dufter er ført hen over alle skapte ting, ...

(XI 1)

Den guddommelige vår er kommet, ...

(XIV 1)

Dette er Dagen, hvorpå det evige livs brusende vann har strømmet ned ved den allbarmhjertiges vilje.

(XIV 7)

Den rike gavmildhets hender har båret rundt det evige livs beger. Kom nærmere og drikk det ut.

(XIV 13)

De hentydninger som er gjort i de hellige skrifter, er nå åpenbart og det profetiske rop har lydt, og de tegn som er antydnet er blitt synlige.

(XVI 2)

Dette er den Dag hvorpå den allbarmhjertige er steget ned i kunnskapens skyer, ikledd åpenbart herredømme.

(XVIII 5)

Den profetiske syklus er sannelig endt. Den evige sannhet er nå kommet. Han har oppløftet maktens banner og utgyter over verden sin åpenbarings utildekkede stråleglans.

(XXV)

Si: Ved den allmektiges rettferdighet! Guds gunstbevisningers mål er blitt fylt, hans Ord er blitt fullkommengjort, hans åsyns lys er blitt åpenbart, hans herredømme har omfattet hele skapningen, hans åpenbarings herlighet er blitt stadfestet og hans nådegaver har regnet ned over menneskeheten.

(CXXI 8)

Si: O folk! Den Dag som er lovet dere i alle de hellige skrifter, er nå kommet. Frykt Gud, og hold dere ikke borte fra anerkjennelsen av ham som er årsaken til deres skapelse. Il ham i møte. Bedre er dette for dere enn verden og alt som er i den. Måtte dere bare forstå dette.

(CXLIV 3)

Alt som har funnet sted på denne Dag, er blitt forutsagt i de eldgamle skrifter.

(CLXIII 6)

GUD

Alle tings begynnelse er kunnskapen om Gud, ...

(II 1)

... intet jordisk vann kan slukke den guddommelige visdoms flamme, heller ikke noen dødelig storm slukke det evige herredømmes lampe.

(XIII 3)

... majestetens og herlighetens Tunge lar sin røst utrope: "Kongeriket er mitt. Jeg selv er ved min egen rett dets hersker."

(XIV 16)

For ethvert klartseende og opplyst hjerte er det tydelig at Gud, det ufattelige vesen, den guddommelige tilværelse, er uendelig opphøyet over enhver menneskelig egenskap, så som legemlig eksistens, som oppstigning og nedstigning, fremgang og tilbakegang.

(XIX 1)

Han er, og har alltid vært, innhyllet i sin evighets vesen, og vil i sin virkelighet for evig forbli skjult for menneskenes syn.

(XIX 1)

Fra uminnelige tider har Han vært tilslørt i sitt opphøyde selvs ubeskrivelige hellighet, og vil for evig tid fortsette å være innhyllet i sitt ufattelige Vesens ugjennomtrengelige mysterium.

(XXVI 4)

Din nådes porter har gjennom all evighet vært åpne, og midler for adkomst til ditt nærvær er muliggjort for alle skapte ting, ...

(XXVI 5)

... Ditt nærværs mysterium er uutgrunnelig for enhver ånd uten din egen.

(XXVI 5)

Intet menneske kan noensinne gjøre krav på å ha forstått Guds skjulte og mangfoldige nådes natur.

(XXXII 2)

Velsignet er det menneske som har erkjent sin tro på Gud og på hans tegn, og erkjent at Han ikke skal stå til rette for sine handlinger.

(XXXVII 1)

Hans barmhjertighets storhet overgår hans vredes styrke, og hans nåde omslutter alle som er blitt kalt inn i tilværelsen og er blitt ikledd livets kledning, om de er fra fortiden eller av fremtiden.

(LXVI 13)

Ethvert Ord som utgår av Guds munn, er forlenet med en slik styrke at det kan inngyte liv i enhver menneskelig skapning, hvis dere er av dem som oppfatter denne sannhet.

(LXXIII)

Gjennom åpenbaringen av ordet “Utformeren”, som utgår fra hans lepper, og forkynner hans egenskaper for menneskene, er en slik kraft frigitt, som gjennom de etterfølgende tidsaldrer kan frembringe alle de mangfoldige kunstarter som menneskets hender kan utføre.

(LXXIV)

Denne Guds forutviten skulle imidlertid ikke betraktes som om den har forårsaket menneskenes handlinger, likesom deres egen tidligere kunnskap om at en viss begivenhet skal komme til å hende eller deres ønske om at den skal skje, ikke er og ikke kan være grunnen til at den hender.

(LXXVII)

Anse den ene sanne Gud som En, som er atskilt fra og uendelig opphøyet over alle skapte ting. Hele universet gjenspeiler hans herlighet, mens han selv er uavhengig av og hevet over sine skapninger. Dette er den sanne mening med guddommelig enhet.

(LXXXIV 1)

Han som er den evige sannhet, er den ene makt som utøver et uomtvistelig herredømme over tilværelsens verden, hvis bilde er gjenspeilet i hele skapningen.

(LXXXIII 1)

Alt eksisterende er avhengig av ham, og fra ham utstømmer kilden til alle tings livsopphold. Dette er det som menes med guddommelig enhet, dette er dens fundamentale prinsipp.

(LXXXIV 1)

Han er og har alltid vært en og alene, uten noen likemann eller likeverdig, fra evighet til evighet, fri fra alle ting, evigvarende, uforanderlig og selvbestående. Han har ikke utvalgt noen til sin forbundsfelle i sitt kongerike, ingen rådgiver som gir ham råd, ingen som lignedes med ham, ingen rivaler til sin herlighet.

(XCIV 1)

Det er han som har kalt til live hele skapningen, som har bevirket at alle skapte ting har fremstått på hans befaling. Skal da den ting som ble skapt ved ordets makt, som hans Penn har åpenbart og som hans viljes finger har anvist, bli betraktet som likeverdig med ham, eller en personifisering av ham selv?

(XCIV 3)

Han er rik nok til å unnvære alle skapninger.

(XCIV 4)

Hans kunnskapers speil reflekterer med fullkommen tydelighet, nøyaktighet og troskap alle menneskers handlinger.

(C 8)

Han som er deres Herre, den allbarmhjertige, nærer i sitt hjerte det ønske å se hele den menneskelige rase som en sjel og ett legeme.

(CVII)

Vet dere da ikke at Guds hånd er over deres hender, at hans ugjenkallelige forordning overgår alle deres oppfinnelser, at Han er opphøyet over sine tjenere, at Han evner å gjennomføre sin hensikt, at Han gjør hva Han vil, at Han ikke skal bli spurt om hva Han vil, at Han forordner det som behager ham, at Han er den aller sterkeste, den allmektigste? Hvis dere tror at dette er sannhet, hvorfor vil dere da ikke opphøre å stifte uro og få fred med dere selv?

(CXII 11)

Den sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, har ikke ønsket noe for seg selv. Menneskets troskap er ikke til gagn for ham, dets villfarelser skader ham heller ikke.

(CXXII)

For alle ting er avhengig av hans vilje, og alle handlingers verdi beror på hans antagelse og behag i dem. Hele universet er kun en håndfull leire i hans grep. Uten at en anerkjenner Gud og elsker ham, vil hans rop ikke bli hørt i denne Dag. Dette er kjernen i hans tro, om dere bare visste det.

(CXXXV 5)

Mektig er du over alle ting, enten de er fra fortiden eller i fremtiden.

(CXXXVIII 4)

Hvis ingen blir funnet som har gått seg vill fra din sti, hvordan kan da din barmhjertighets fane bli utfoldet, eller dine rike gavers banner bli heist? Og hvis misgjerninger

ikke begås, hva er det da som kan utrope deg som den som skjuler menneskenes synder, den evig tilgivende, den allvitende, den allvise?

(CXLII 7)

Alt det som er i himlene og alt det som er på jorden, er på hans bud kommet til å eksistere, og ved hans vilje er alle ting fremtrådt av den ytterste intethet inn i tilværelsens riker. Hvordan kan da den skapning som Guds Ord har formet, begripe hans natur, som er den gamle av dager?

(CXLVIII)

O dere ubesindige! Enskjønt min barmhjertighets undere har omringet alle skapte ting, både synlige og usynlige, og enskjønt min nådes og min gunsts åpenbaringer har gjennomtrengt hvert atom i universet, så vil da den svøpe hvormed jeg kan straffe den onde, være hard, og styrken av min vrede forferdelig.

(CLII 4)

Hvem er det som kan slukke det lys som Guds snehvite hånd har tent? Hvor finnes han som har makt til å kvele den ild som er tent ved din Herres, den sterkestes, den altbetvingendes, den allmektiges kraft? Det er den guddommelige hånds makt som har slukket uenighetens flammer. Mektig er Han til å utføre det som behager ham. Han sier: Bli, og det blir.

(CLXII 2)

GUDS MANIFESTASJONER

Det er klart at de forandringer som finner sted i enhver ny religiøs tidsalder, er de mørke skyer som stiller seg mellom menneskets forstand og den guddommelige lysbringer, som skinner frem fra det guddommelige vesens daggy.

(XIII 11)

Han som i evighet er skjult for menneskenes øyne, kan aldri bli kjent unntatt ved sin manifestasjon, og hans manifestasjoner kan ikke fremvise noe høyere bevis på sin misjons sannhet, enn beviset ved sin egen person.

(XX)

Bærerne av Guds tillitsverv er blitt åpenbart for jordens folkeslag som talsmenn for en ny Sak og åpenbarerne av et nytt budskap. Da disse fugler fra den himmelske trone er sendt ned fra Guds viljes himmel, og da de alle fremstår for å forkynne hans uimotståelige tro, blir de derfor betraktet som én sjel og en og samme person.

(XXII 1)

Ikke til noen tid, eller i noe religiøst system har Guds profeter unngått sine fienders bespottelse, sine undertrykkeres grusomhet, fordømmelse av sin tids lærde, disse som opptrådte i rettskaffenhetens og fromhetens forkledning.

(XXIII 3)

Det er klart at enhver tidsalder hvori en manifestasjon av Gud har levd, er guddommelig forordnet, og må på en måte karakteriseres som Guds fastsatte Dag.

(XXV)

Fra hver eneste en av de åpenbaringer som utsrømmer fra hans herlighets kilde, har hellige og uopphørlige bevis på en ufattelig glans vist seg, og ut fra enhver åpenbaring av hans uovervinnelige makt, har oseaner av evig lys strømmet.

(XXVI 1)

... Han (har) forordnet at der i enhver tidsalder og dispensasjon blir åpenbart en ren og plettfri Sjel i jordens og himmelens kongeriker.

(XXVII 4)

Disse løsrivelsens vesener, disse strålende realiteter, er kanalene for Guds altgjennomtrengende nåde.

(XXVII 4)

Enhver av dem er et Guds speil, som reflekterer intet annet enn ham, hans skjønnhet, hans makt og herlighet, om dere vil forstå.

(XXX)

Alt utenom dem må betraktes som speil som reflekterer disse manifestasjoners herlighet som selv er de opprinnelige speil av det guddommelige vesen, hvis dere ikke er blottet for forståelse.

(XXX)

Disse speil vil i evighet følge hverandre og vil fortsette å reflektere lyset fra den gamle av dager.

(XXX)

Jegbevitner for Gud at hver og en av disse manifestasjoner er blitt sendt ned gjennom den guddommelige viljes og hensikts virksomhet, at hver av dem har vært overbringeren av et særegent budskap, at hver av dem har vært betrodd en guddommelig åpenbart Bok og pålagt å forklare et mektig budskaps mysterier.

(XXXI 1)

Vit du med visshet at alle Guds profeters innerste vesen er ett og det samme. Deres enhet er absolutt. Gud, skaperen sier: Der er intet som helst skille mellom mitt budskaps overbringere. De har alle bare én hensikt, deres hemmelighet er den samme hemmelighet. Å foretrekke én fremfor en annen, å opphøye enkelte fremfor andre, er på ingen måte tillatt.

(XXXIV 3)

Enhver sann profet har ansett sitt budskap som fundamentalt det samme som enhver annen profets som var før ham. Skulle derfor ett menneske forfeile å forstå denne sannhet, og som følge herav bruke et forfengelig og upassende språk, så vil ingen som er i besittelse av et klart syn og en opplyst forstand, noensinne tillate slik fåfengt tale å forårsake at han vakler i sin tro.

(XXXIV 3)

Enhver profet som den allmektige og uforlignelige skaper har besluttet å sende ned til jordens folk, er betrodd et budskap og er pålagt å handle på en måte som best kan møte kravene i den tidsalder hvori de viser seg.

(XXXIV 5)

Guds formål med å sende sine profeter til menneskene har to sider. Den første er å befri menneskenes barn fra uvitenhetens mørke og lede dem frem til lyset av sann forståelse. Den annen er å sikre menneskeslekten fred og sinnsro, og tilveiebringe alle de hjelpemidler hvormed disse kan grunnlegges.

(XXXIV 5)

For enhver tidsalder krever et nytt mål av Guds lys.

(XXXIV 7)

Enhver guddommelig åpenbaring er blitt sendt ned på en måte som var tilpasset den tids behov, hvori den har fremstått.

(XXXIV 7)

Hva er det som i enhver dispensasjon har forårsaket at jordens folk skyr den allbarmhjertiges åpenbaring? ... Det er de ørkesløse innbilningers slør, som i Guds enhets manifestasjon og hans evigvarende herlighets morgengryns dager har stilt seg og fortsatt vil stille seg mellom dem og den øvrige menneskehet. For i de dager manifesterer Han som er den evige sannhet seg i overensstemmelse med det som er hans hensikt, og ikke i overensstemmelse med menneskenes ønsker og forventninger.

(XXXV 1)

Vit med visshet at i enhver dispensasjon har det guddommelige åpenbarings lys blitt tildelt menneskene i direkte forhold til deres åndelige evne.

(XXXVIII 1)

Det første og viktigste vitnesbyrd om hans sannhet er hans eget Selv. Nest etter dette vitnesbyrd står hans åpenbaring. For den som har forfeilet å erkjenne enten det ene eller det annet, har Han gitt de åpenbarte Ord som et bevis på sin virkelighet og sannhet.

(LII 2)

Guds profeter og hans sendebud er sendt ned i denne ene hensikt å lede menneskeheten på sannhetens rette sti.

(LXXXI)

Deres åpenbarings underliggende formål har vært å utvikle og utdanne alle mennesker, så at de i dødens time må stige i den største renhet og hellighet og i absolutt løsrivelse til den allerhøyestes trone.

(LXXXI)

Kjernen i troen på guddommelig enhet består i at dere anser ham som er Guds manifestasjon, og ham som er den usynlige, den utilgjengelige, det uerkjennelige vesen, som én og den samme.

(LXXXIV 4)

Den underliggende hensikt med åpenbaringen av enhver himmelsk Bok, nei, ethvert guddommelig åpenbart vers, er å iføre alle mennesker rettferdighet og forstand, så at ro og fred må bli grunnfestet blant dem.

(CI)

BAHÁ'U'LLÁH

... , den forjettede time er nå kommet.

(XI 4)

Den høyt-elskede er kommet. I hans høyre hånd er hans navns forseglede vin. Lykkelig er det menneske som vender seg mot ham og drikker derav, og utbryter: "Lovpriset er du, o åpenbarer av Guds tegn!"

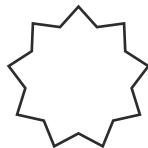
(XIV 19)

Gud er mitt vitne! Han, den gamle av de evig bestående dager, er kommet, iført majestet og makt. Der er ingen annen Gud en ham, den herligste, den allmektigste, den aller høyeste, den allvise, den altgjennomtrengende, den altseende, den allvitende, den opphøyede beskytter, kilden til det evige lys!

(XV 1)

Den allbarmhjertige er kommet, iført et ubetvingelig herredømme. Vekten er oppstilt, og alle som bor på jorden, er samlet. Trompetstøtet har lydt, og se, alles øyne har stirret i forferdelse, og alles hjerter som er i himlene og på jorden har skjelve, unntatt dem som et åndedrett fra Guds vers har levendegjort og som har løsrevet seg fra alle ting.

(XVII 1)

Si: Enten dere jubler eller dere sprenses av raseri, blir himlene sønderrevet, og Gud er kommet ned bekledd med et strålende herredømme.

(XVII 4)

Mener dere, o folk, at jeg i mitt grep holder kontrollen av Guds endelige vilje og hensikt? Det er langt fra meg å stille et sådant krav. Dette bevitner jeg for Gud, den allmektige, den opphøyede, den allvitende, den allvise.

(XLI)

Var Guds tros endelige skjebne i mine hender, hadde jeg aldri, selv ikke for et øyeblikk, samtykket i å åpenbare meg for dere, heller ikke hadde jeg tillatt et ord å komme over mine lepper. Herpå er Gud Selv et vitne.

(XLI)

Den allmektiges vilje har besluttet at ut fra et hus som er fullstendig berøvet alt det som de geistlige, doktorene, vismennene og de lærde i alminnelighet besitter, skulle hans Sak frem og bli åpenbart.

(XLIV 2)

Den evige Skjønnhet har villig latt seg binde med lenker for at menneskeheten skal bli løst fra sine bånd, og har funnet seg i å bli fange i dette, det mektigste fengsel, for at hele verden må oppnå sann frihet.

(XLV)

Han har tømt sorgenes beger til bunns, for at alle jordens folk må nå en varig fryd og bli fylt av glede.

(XLV)

Vi har villig funnet oss i å bli nedverdiget, o dere som tror på Guds enhet, for at dere må bli opphøyet, og har lidt mangfoldige prøvelser for at dere skulle gjøre fremskritt og blomstre.

(XLV)

Den fornedrelse det ble gitt meg å bære har avdekket den herlighet som hele skapningen var blitt ikledd, og gjennom de grusomheter jeg har utholdt, er rettferdighetens dagstjerne kommet til syne og har skjenket sin glans til menneskene.

(XLVI 2)

O Jøder! Hvis dere har til hensikt å korsfeste Kristus – Guds Ånd – enda en gang; ta livet av meg, for han er i min person atter blitt åpenbart for dere.

(XLVII)

Jeg er kommet i skyggene av herlighetens skyer og er innsatt av Gud med uovervinnelig herredømme.

(XLVII 1)

Vit i sannhet at hver gang denne Yngling vender sine øyne mot sitt eget selv, finner han det å være det ubetydeligste av hele skapningen. Når han imidlertid betenker den strålende glans som det er gitt ham makt til å åpenbare – se – dette Selv forvandles foran ham til suveren kraft, som gjennomtrenger alle synlige og usynlige tings vesen.

(XLIX)

O dere som ønsker meg ulykke! Den evige ledelses dagstjerne er mitt vitne. Hadde det vært i min makt, så ville jeg ikke under noen omstendigheter ha samtykket i å bli utmerket fremfor mine medmennersker, for det navn jeg bærer, vegrer seg helt ved å forbindes med denne generasjon, hvis tunger er vanærende og hvis hjerter er falske.

(L)

Og hver gang jeg besluttet å holde fred og være stille, se, Den hellige ånds røst, som stod ved min høyre hånd, vekket meg, og Den høyeste ånd viste seg for mitt åsyn, og Gabriel overskygget meg, og herlighetens Ånd rørte seg i mitt bryst og befalte meg å stå opp og bryte min taushet.

(L)

Guds Bok er blitt sendt ned i denne Ynglings skikkelse.

(LII 1)

Hele mitt formål har vært å bringe ned til menneskene det som jeg var befalt å overbringe av Gud, den nådige, den uforlignelige, for at de må løsrives fra alt som tilhører denne verden, og bli gjort istand til å nå de høyder som hverken den ugudelige kan begripe eller den gjenstridige kan tenke seg.

(LIV)

Jeg er uvitende om alle ting uten hva Gud gjennom sin gavmilde gunst har behaget å lære meg. Dette bevitner vi i sannhet, og bekjenner det uten betenkning.

(LXV 1)

Jeg taler kun på hans befaling, og følger ved Guds styrke og hans makt, intet annet enn hans sannhet.

(LXVI 2)

Vend deres ører til de råd som denne tjener gir dere for Guds skyld. Han begjærer virkelig ikke noen belønning av dere, og aksepterer villig det som Gud har forordnet for ham, og er helt underkastet Guds vilje.

(LXVI 5)

Deres onde handlinger kan aldri skade oss, heller ikke kan deres gode arbeider hjelpe oss. Vi samler dere helt for Guds skyld.

(LXXII 5)

Noen blant dere har sagt: "Han er det som har påstått å være Gud." Ved Gud! Dette er en uhyrlig bakvaskelse. Jeg er bare en av Guds tjenere, som har trodd på ham og hans tegn og på hans profeter og på hans engler.

(CXIII 19)

Jeg er han som beretter for alle hva Gud gjennom sin nåde har begunstiget meg med. Hvis dette er min overtredelse, så er jeg i sannhet den første av overtrederne.

(CXIII 19)

Si: Gud er mitt vitne! Jeg har ikke ønsket noe som helst for meg selv, hva jeg har ønsket, er Guds seier og hans Saks triumf. Han er selv et tilstrekkelig vitnesbyrd mellom dere og meg.

(CXXI 3)

Om dere kunne rense deres øyne, så ville dere klart kunne skjelne hvordan mine gjerninger bevitner sannheten av mine ord, hvordan mine ord leder til mine gjerninger.

(CXXI 3)

Si: Vi har samtykket i å bli prøvet med sykdommer og plager, for at dere måtte kunne rense dere fra ethvert jordisk stenk av smuss. Hvorfor avslår dere da å overveie vårt formål i deres hjerter?

(CXLI 2)

BAHÁ'U'LLÁHS ÅPENBARING

Sett tilside Paradisets begre og alt det livgivende vann de inneholder, for se, Bahás folk er gått inn i det guddommelige nærværs lykksalige bolig, og de har drukket av gjenforeningens vin, ...

(XIV 14)

Se ikke på Guds skapninger uten med vennlighetens og barmhjertighetens øye, for vårt kjærlige forsyn har gjennomtrengt alle skapte ting, og vår nåde har omsluttet jorden og himlene.

(XIV 16)

Si: Vi har brakt strømmen av guddommelige ytringer til å utgå fra vår trone, for at de fine urter av visdom og forståelse må springe ut fra ditt hjertes jordbunn. Vil dere ikke være av de takknemlige?

(XVIII 1)

En dråpe fra hans uendelige barmhjertighets bølgende osean har prydet hele skapningen med eksistensens ornament, og et åndedrett pustet fra hans uforlignelige Paradis har innhyllet alle vesener i hans hellighets og herlighets kledning.

(XXVI 2)

Gjennom læren fra denne sannhetens dagstjerne vil ethvert menneske gjøre fremskritt og utvikles inntil det når

den stilling hvori det kan fremme alle de mektige krefter hvormed dets innerste sanne selv er utrustet.

(XXVII 5)

Var Guds tros endelige skjebne i mine hender, hadde jeg aldri, selv ikke for et øyeblikk, samtykket i å åpenbare meg for dere, heller ikke hadde jeg tillatt et ord å komme over mine lepper. Herpå er Gud Selv et vitne.

(XLI)

Hva som enn har ledet menneskenes barn til å sky hverandre og har forårsaket splid og atskillelse mellom dem, er gjennom disse Ords åpenbaring tilintetgjort og avskaffet. Fra Guds viljes himmel, og med det mål å foredle verden og høyne menneskets ånd og sjel, er dette sendt ned som det mest effektive middel til hele den menneskelige rases opplæring.

(XLIII 6)

Det høyeste innhold og det mest fullkomne uttrykk for hva tidligere folk enten har sagt eller skrevet, er gjennom denne aller mektigste åpenbaring blitt sendt ned fra det altbesittendes, den evigblivende Guds viljes himmel.

(XLIII 7)

Den forkynnelse og det budskap vi brakte, hadde aldri til hensikt å nå eller gavne ett land eller ett folk alene. Menneskeheten i sin helhet må med fasthet overholde hva som enn er åpenbart og forunt den. Da, og bare da, vil den oppnå sann frihet.

(XLIII 9)

Legg ikke gudsfrykten tilside, o dere verdens lærde, og bedøm med rettferdighet denne ulærdes Sak som alle Guds, beskytterens, den selvbeståendes Bøker har gitt vitnesbyrd om.

(XLVI 1)

Hvor tåpelige de er som finner mishag i at hans lys er kommet før tiden. O dere som er innvendig blinde! Enten det er for tidlig eller for sent, så er bevisene på hans strålende herlighet nå virkelig åpenbare. Det påhviler dere derfor å forvise dere om hvorvidt et sådant lys har vist seg. Det er hverken i deres makt eller i min å fastsette tidspunktet for dets åpenbaring. Guds uransakelige visdom har fastsatt timen på forhånd. Vær tilfreds, o folk, med det som Gud har ønsket for dere og forutbestemt for dere ...

(L)

La ham som vil, erkjenne sannheten av mine ord; og han som ikke vil, la ham vende seg bort.

(LXVI 13)

Verdens likevekt er forstyrret ved de vibrerende påvirkninger av denne aller største, denne nye verdensorden.

(LXX 1)

Fordyp dere i mine Ords hav, for at dere må kunne løse dets hemmeligheter, og oppdage alle de visdommens perler som ligger skjult i dets dyp.

(LXX 2)

Dette er Guds uforanderlige tro, evig i fortiden, evig i fremtiden. La ham som søker, oppnå den; og angående ham som har avslått å søke – sannelig, Gud er den selvbestående, uavhengig av skapninger.

(LXX 2)

Dette er den ufeilbarlige vekt, som holdes av Guds hånd, hvorpå alle som er i himlene og alle som er på jorden, veies, og deres skjebne bestemmes, om dere er av dem som tror og erkjenner denne sannhet.

(LXX 3)

Den frykt og uro, som åpenbaringen av denne lov vekker i menneskenes hjerter, skulle i sannhet lignedes med det diende barns skrik når det skal avvennes fra morsmelken, hvis dere kan forstå dette.

(LXXXVIII)

Vit med sikkerhet at idet dere fast og bestemt tror at Guds Ord, opphøyet være hans herlighet, vil vedvare i evighet, så må dere likeledes tro med utvilsom fasthet, at dets mening aldri kan bli uttømt.

(LXXXIX 1)

Hør: O dere religionens ledere! Bedøm ikke Guds Bok etter den målestokk og de vitenskaper som er alminnelig blant dere, for Boken er i seg selv den ufeilbare vekt, som er stadfestet for menneskene. På denne mest fullkomne vekt må alt hva folk og slekter på jorden besitter veies, mens dens egen vekts mål skulle bli prøvet etter dens egen målestokk, om dere bare visste det.

(XCVIII 1)

Det høyeste vesen sier: O dere menneskenes barn! Det grunnleggende formål som besjeler Guds tro og hans religion, er å trygge den menneskelige rases interesser og å fremme dens enhet og å skape kjærlighetens og kameratskapets ånd blant menneskene. La den ikke bli en kilde til stridigheter og disharmoni, til hat og fiendskap.

(CX)

Hvis denne Sak er fra Gud, kan ingen råde over den; og hvis den ikke er fra Gud, vil de geistlige blant dere og de som følger sine lastefull ønsker, og slike som har gjort opprør mot ham, visseilig være tilstrekkelig til å overmanne den.

(CXIII 3)

Det som Herren har forordnet som det mest suverene helbredelsesmiddel og det mektigste redskap for hele verdens helbredelse, er foreningen av alle folkeslag om én universell Sak, én felles tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten gjennom en dyktig, en allmektig og en inspirert leges kraft. Dette er sannelig sannheten, og alt annet er den rene villfarelse.

(CXX 3)

Si: Der er intet tilfluktssted for dere, intet fristed hvortil dere kan fly, ingen som kan forsvare dere eller beskytte dere på denne Dag mot Guds vredes gru og fra hans veldige makt, uten og førenn dere søker hans åpenbarings skygge.

(CXXI 4)

Si: Jeg er kommet til dere, o folk, fra herlighetens trone, og jeg bringer dere et budskap fra Gud, den mektigste, den mest opphøyede, den største. I min hånd bærer jeg vitnesbyrd fra Herren, deres Herre og deres forfedres Herre fra gammel tid. Vei dette på den rettferdige vekt som dere besitter, Guds profeters og sendebuds vitnesbyrds vektskål. Hvis dere finner dette å være grunnfestet i sannheten, hvis dere tror at det er kommet fra Gud, vøkt dere da, så dere ikke unnsier det, slik at deres arbeider blir forgjeves og dere kommer til å telles blant de troløse.

(CXXXIX 4)

Mitt formål er intet annet enn verdens forbedring og folkeslagenes beroligelse. Menneskeslektens tilfredshet, dens fred og trygghet er uoppnåelig unntagen og inntil dens enhet er fast grunnlagt. Denne enhet kan aldri oppnåes så lenge de råd som den høyestes Penn har åpenbart, forblir upåaktet.

(CXXXI 2)

At de forskjellige samfunn på jorden og de mangfoldige systemer av religiøs tro aldri skulle tillates å fostre følelser av fiendskap blant menneskene, er på denne Dag kjernen i Guds tro og hans religion. Disse prinsipper og lover, disse fast forordnede og mektige systemer, er kommet fra én kilde og er stråler fra ett lys. At de synes å være forskjellige, må tilskrives de tidsaldres varierende behov i hvilke de er fremmet.

(CXXXII 1)

Guds ytringer er en lampe hvis lys er disse ord: Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren.

(CXXXII 3)

Om noen i sitt lønnkammer fremsier versene åpenbart av Gud, skal den allmektiges engler spre duften av ordene ytret av hans munn, og skal bringe ethvert rettferdig menneskes hjerte til å banke. Selv om han til å begynne med vil forbli uvitende om dens virkning, vil dog den nådens kraft som er skjenket ham, før eller senere utøve sin innflytelse over hans sjel.

(CXXXVI 2)

Den ene sanne Guds formål med å åpenbare seg Selv er å oppfordre alle mennesker til sannferdighet og oppriktighet, til gudsfrykt og troverdighet, til resignasjon og underdanighet under Guds vilje, til overbærenhet og vennlighet, til rettskaffenhet og visdom. Hans hensikt er å ikle ethvert menneske en hellig karakters kappe og pryde ham med hellige og skjønne handlingers smykker.

(CXXXVII 4)

Vit du med visshet at sannhetens dagstjerne, på denne Dag har utgytt en slik stråleglans over verden, som forgangne tider aldri noensinne har sett maken til.

(CXLIX)

I tidligere tider lette og søkte enhver elsker etter sin elskede, nå er det den elskede selv som kaller sine elskere og innbyr dem til å komme til hans nærvær.

(CLI 2)

O mine tjenere! Min hellige, min guddommelig forordnede åpenbaring kan lignedes med et osean, i hvis dybder der er skjult talløse perler av høy verdi og med en altoverstrålende glans. Det er enhver søkendes plikt å bestrebe seg for å nå dette oseans bredder for at han i henhold til sin søkens intensitet og de anstrengelser han har gjort, må ta del i den belønning som er forutbestemt i Guds ugjenkallelige og skjulte tavler.

(CLIII 5)

O dere verdens folk! Vit med visshet at mine Bud er min omsorgsfulle kjærlighets lampe blant mine tjenere og min barmhjertighets nøkler for mine skapninger.

(CLV 3)

Sannelig sier jeg, i denne mektigste åpenbaring har alle de tidligere gudsåpenbaringer nådd deres høyeste og endelige oppfyllelse.

(CLXI 4)

MENNESKETS NATUR OG SKJEBNE

Guds hensikt med å skape mennesket har vært, og vil alltid være, å gjøre ham istand til å kjenne sin Skaper og oppnå hans nærvær.

(XXIX 1)

Hans formål er, imidlertid, å gjøre de rene av ånd og de frigjorte hjerter istand til, ved deres egen indre styrke, å nå det aller Største Oseans bredder, ...

(XXIX 2)

Blant alle de skapte ting har Han utvalgt for sine spesielle gaver, menneskets rene og juvel-lignende virkelighet, og tildelt det en enestående evne til å kjenne ham og gjenspeile hans herlighets storhet.

(XXXIV 1)

Således har menneskenes fordervelse og misgjerninger vært, og så grufulle de prøvelser Guds profeter og deres utvalgte har opplevd, at hele menneskeheten fortjente å bli hjemsoekt og fortapes. Guds skjulte og uendelig kjærlige omsorg har imidlertid, både gjennom synlige og usynlige hjelpere, beskyttet dem og vil fortsatt beskytte dem for straffen for deres ondskap.

(XXXII 2)

Fremskritt eller uhell, gevinst eller tap, må derfor bero på menneskets egen anstrengelse. Jo mer det bestreber seg,

jo større blir dets fremskritt.

(XXXIV 8)

Han har utrustet hver sjel med evnen til å erkjenne Guds tegn. Hvordan kunne Han ellers ha fullført sitt bevis for menneskene, hvis dere er av dem som overveier hans Sak i deres hjerter.

(LII 2)

Han vil aldri handle urettferdig mot noen, heller ikke vil Han bebyrde noen sjel over dens styrke.

(LII 2)

Vit at prøvelser og lidelser fra uminnelige tider har vært deres lodd, som var Guds utvalgte og hans elskede, og de blant hans tjenere som var løsrevet fra alt annet enn ham, de som verken gods eller handel hindrer fra å erindre den allmektige, de som ikke taler før Han har talt og handler på hans befaling. Således ble Guds metoder gjort effektive i fortiden, og således vil det vedbli i fremtiden.

(LXVI 11)

Ved meg selv! Enhver som i tidligere tidsaldrer har bedt oss om å frembringe Guds tegn, har, så snart vi åpenbarte dem for ham, forkastet Guds sannhet.

(LXVII 5)

Sannelig, vi ser dere fra vår herlighets rike, og skal hjelpe enhver som reiser seg for vår Saks triumf med hærskarer fra den høye forsamling, og en samling av våre begunstigede engler.

(LXXII 1)

Likesom troens begrep har eksistert fra den begynnelse som ingen begynnelse har, og vil vedvare til den ende som ingen ende har, på samme måte vil den sanne troende leve til evig tid og aldri forgå. Hans ånd vil i evighet bevege seg omkring Guds vilje. Han vil eksistere så lenge som Gud Selv vil eksistere.

(LXXIII)

Ethvert menneske er blitt og vil fortsatt være istand til av seg selv å verdsette Guds, den forherligedes Skjønnhet. Hadde mennesket ikke vært utstyrt med en slik evne, hvordan kunne det da bli kalt til regnskap for sine feiltagelser?

(LXXVI)

Intet menneskes tro kan bero på noen annen enn det selv.

(LXXV 1)

Han har kalt sine skapninger til livet for at de skulle kjenne ham, som er den medfølende, den allbarmhjertige.

(LXXVI 1)

Hvis dere tror, vil dere tro til deres eget beste. Og hvis dere ikke tror, så vil dere selv lide.

(LXXVI 8)

Hvert menneske er tildelt et bestemt mål, som besluttet i Guds mektige og bevoktede tavler. Alle de muligheter dere sitter inne med, kan imidlertid bare bli åpenbart som et resultat av deres egen vilje. Deres egne handlinger bevitner denne sannhet.

(LXXVII)

Enhver handling som dere overlegger, er like klar for ham som om denne handling allerede var utført.

(LXXVII)

Betrakt din tilstand under søvnen. Sannelig sier jeg, dette fenomen er det mest mystiske av Guds tegn iblant mennesker, ville de bare overveie dette i sine hjerter.

(LXXIX)

Vit at menneskets sjel er opphøyet over og er uavhengig av legemets eller sinnets skrøpeligheter.

(LXXX 1)

Vit i sannhet at sjelen er et av Guds tegn, en himmelsk edelsten hvis virkelighet de lærdeste menn har feilet i å forstå, hvis mysterium ingen ånd, hvor skarp den enn måtte være, noensinne kan håpe å avsløre.

(LXXXII 1)

Enhver sjel som på denne dag vandrer ydmykt med sin Gud og klynger seg til ham, skal finne seg prydet med alle hellige navns og stillingers ære og herlighet.

(LXXXII 3)

Sannelig sier jeg, den menneskelige sjel er i sin kjerne ett av Guds tegn, et mysterium blant hans mysterier. Den er ett av den allmektiges mektige tegn, den herold som forkynner virkeligheten av alle Guds verdener. Innen i den ligger gjemt det som verden nå er helt og holdent ute av stand til å fatte.

(LXXXII 6)

Denne bekjennelse av hjelpeløshet som en moden overveielse nødvendigvis må avtvinge ethvert sinn, er i seg selv toppunktet av menneskelig forståelse og betegner kulminasjonen av menneskets utvikling.

(LXXXIII 4)

Livskraften i menneskets tro på Gud er ved å dø ut i alle land. Intet mindre enn hans styrkende medisin kan noensinne helbrede den.

(XCIX)

Den allvitende Lege har sin finger på menneskeslektens puls. Han oppdager sykdommen og foreskriver i sin ufeilbare visdom legemiddelet. Enhver tidsalder har sitt eget problem, og enhver sjel sin spesielle higen. Det legemiddel som verden behøver i sin nåværende lidelse, kan ikke være det samme som den vil behøve i en etterfølgende tidsalder.

(CVI 1)

Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere.

(CXVII 2)

Kun når etterforskningens, den alvorlige bestrebelses, den lengtende higen, den lidenskapelige tilbedelses og glødende kjærlighets og henrykkelses og begeistrings lampe er tent i søkerens hjerte, og hans ømme kjærlighets bris blir åndet hen over hans sjel, vil villfarelsens mørke forsvinne, tvilens og bekymringenes tåker bli spredt, og kunnskapens og visshetens lys omhulle hans vesen. I denne time vil den mystiske Herold, som bringer åndens glade budskap,

skinne fra Guds stad, strålende som morgenen, og gjennom kunnskapens trompetstøt vil den vekke hjerte, sjel og ånd opp av likegyldighetens slummer. Da vil de mangfoldige gunstbevisninger og den utstrømmende nåde fra Den hellige og evigvarende ånd gi et slikt nytt liv til den søkende at han vil finne seg beriket med et nytt øye, et nytt hjerte og et nytt sinn. Han vil granske universets åpenbare tegn og vil gjennomtrengje sjelens skjulte mysterier. Seende med Guds øye vil han inne i ethvert atom oppdage en dør som leder ham til den absolutte visshets tilstand. Han vil i alle ting oppdage den guddommelige åpenbarings mysterier og bevisene på en evig åpenbaring.

(CXXV 7)

Hvem som helst som åpner sine lepper på denne Dag og nevner sin Herres navn, skal bli omhyllet av den guddommelige inspirasjons skarer fra mitt navns, den allvitendes, den allvise himmel. Til ham skal også nedsendes skarene fra det høye, hver høyt bærende et beger av rent lys.

(CXXIX 3)

Gud vil, uten tvil, inspirere enhver som vil løsrive seg fra alt uten ham, og vil forårsake at visdommens og ytringens rene vann vil strømme og flyte rikelig fra hans hjerte.

(CXLIV 1)

Alt hva de vise og mystikerne har sagt eller skrevet, har aldri overgått, og kan heller aldri håpe å overskride de grenser som menneskets begrensede ånd er blitt strengt underkastet. Til hvilke åndens høyder de ypperligste blant

menneskene enn kan gjennomtrengre, slike sinn og hjerter kan aldri overskride det som er frembringelser av deres egen fatteevne og produkter av deres egne tanker. Den dypeste tenkers meditasjoner, de helligste helgeners tilbedelser, de høyeste lovprisninger fra menneskelig penn eller tunge, er bare gjenspeilinger av det som er blitt skapt i dem selv gjennom Herrens, deres Guds åpenbaring.

(CXLVIII)

Ditt hjerte er mitt skattkammer, la ikke selvets forræderiske hånd berøve deg de perler som jeg har gjemt deri.

(CLII)

Det som anstår seg mennesket, er lydighet under slike bånd som kan beskytte det mot dets egen uvitenhet og beskytte det mot ondskapsfulle anslag. Frihet forårsaker at mennesket overskrider velanstendighetens grenser og krenker dets stillings verdighet. Den nedverdiger ham og kan føre ham til et nivå av ytterste fordervelse og ondskap.

(CLIX 2)

MENNESKETS PRIVILEGIUM OG PLIKT

Nå er tiden inne til å oppmuntre og forfriske de nedslåtte gjennom kjærlighetens og kameratskapets livgivende bris.

(V 1)

Menneskets hele plikt på denne Dag er å oppnå den del av nådens flom som Gud lar strømme frem for ham.

(V 4)

Intet kan på denne Dag skade denne Sak mer enn splid og stridigheter, trette, passivitet og sløvhet blant Guds elskede.

(V 5)

Vend deres energi mot alt som kan fremme menneskenes oppdragelse.

(V6)

Det påhviler på denne Dag hvert menneske å gi hele sin tillit til Guds mangfoldige gaver og reise seg for å utføre, med den største visdom, hans Saks sannheter.

(X 3)

Si: O mennesker! Dette er en enestående Dag. Uforlignelig må også den tunge være som lovpriser alle nasjoners etterlengtede, og uforlignelig den gjerning som higer etter å bli godtatt i hans øyne.

(XVI 1)

Velsignet er det menneske som verdens anliggender ikke har kunnet hindre fra å gjenkjenne ham som er alle tings Herre.

(XVI 1)

Gud gi at du med et gjennomtrengende klarsyn og et strålende hjerte må iaktta de ting som er hendt, og nå hender, og idet du overveier det i ditt hjerte, må erkjenne det som de fleste mennesker har feilet å oppfatte på denne Dag.

(XXIII 4)

Hele menneskeslekten er holdt i mangfoldige sykdommers grep. Bestreb dere derfor på å redde dens liv gjennom det helsebringende legemiddel som er tilberedt av den ufeilbarlige Leges allmektige hånd.

(XXXIV 6)

Stå opp i hans navn som er all kunnskaps mål, og med en absolutt løsrivelse fra menneskenes lærdom, oppløft deres røster og proklamer hans Sak. Jeg sverger ved den guddommelige åpenbarings dagstjerne! I det øyeblikk dere reiser dere, vil dere erfare hvordan en flodbølge av guddommelig kunnskap vil strømme ut av deres hjerter, og dere vil få se hans himmelske visdoms undere, åpenbart i all sin herlighet foran dere.

(XXXV 5)

Reis dere, o folk, og med styrken av Guds makt, beslutt å vinne seier over deres eget selv, for at hele jorden må bli rensset og fri fra trelleåket under de unyttige fantasiers guder

– guder som har påført slike tap og som er ansvarlige for deres ulykkelige tilbederes elendighet. Disse guder skaper den hindring som stanser mennesket i dets bestrebelser på fullkommenhetens sti.

(XLIII 3)

O Guds folk! Vær ikke beskjeftiget med deres egne anliggender, la deres tanker festes ved det som vil gjenopprette menneskeslektens lykke, og rense deres sjeler og hjerter. Dette kan best oppnåes ved rene og hellige handlinger, ved et dydig liv og en hederlig vandel.

(XLIII 4)

O venner! Det påhviler dere å forfriske og gjenopplive deres sjeler ved de nådige gaver som i denne guddommelige, sjelsforfriskende vårtid er regnet ned over dere.

(XLIII 5)

La deres visjon bli verdensomspennende, heller enn innskrenket til deres eget selv.

(XLIII 5)

Det påhviler hvert menneske i denne tidsalder å holde fast ved alt som kan fremme alle nasjoners interesser og opphøye deres stilling og deres rettferdige regjeringer.

(XLIII 6)

Omgås tilhengere av enhver religion i en ånd av vennlighet og kameratskap.

(XLIII 6)

Vi har visselig i vår Bok forordnet at enhver som vil vende seg bort fra ondskap og leve et rent og gudfryktig liv, vil bli rikt belønnet.

(LIX 5)

Han er min sanne tilhenger som, om han kom til en dal av rent gull, ville gå rett gjennom den, lett som en sky uten å vende om eller nøle. Et slikt menneske er visselig av meg. Fra hans kledning vil hærskaene hinsides innånde hellighetens duft ...

(LX 3)

Pålegg ikke noen sjel en byrde som dere ikke ønsker skulle bli pålagt dere, og ønsk ikke for noen de ting som dere ikke ønsker for dere selv. Dette er mitt beste råd til dere, om dere bare ville følge det.

(LXVI 8)

Vis respekt for de geistlige og lærde blant dere, de hvis opptreden er overensstemmende med deres bekjennelse, som ikke overskrider de grenser som Gud har fastsatt, hvis dommer er i overensstemmelse med hans befalinger som er åpenbart i hans Bok. Vit at disse er ledelsens lamper for alle som er i himlene og på jorden.

(LXVI 9)

Velsignet er de standhaftig utholdende, de som er tålmodige i sykdommer og vanskeligheter, som ikke klager over noe som hender dem, og som går på resignasjonens sti ...

(LXVI 11)

Stå opp for å fremme min Sak og forherlige mitt Ord blant menneskene. Vi er hele tiden med dere og skal styrke dere ved sannhetens makt. Vi er sannelig allmechtig.

(LXXI 3)

Den som har gjenkjent meg, vil reise seg for å tjene meg med en så fast besluttsomhet, at jordens og himmelens styrker ikke formår å tilintetgjøre hans hensikt.

(LXXI 1)

Vokt dere så ikke kjødets begjær og en korrump tilbøyelighet oppegger splid blant dere.

(LXXII 3)

Stor er den velsignelse som venter den fattige, som holder ut i tålmodighet og skjuler sine lidelser, og vel er det med den rike, som skjenker av sin rikdom til de nødlidende og foretrekker dem for seg selv.

(C 4)

Rettferdighet er den mest fundamentale av alle menneskelige dyder. Vurderingen av alle ting må nødvendigvis bero på den.

(C 6)

Vennskapelighet og rettskaffenhet i deres opptreden, heller enn uvennskap og stridigheter, er tegnene på sann tro.

(C 11)

Det påhviler dem som er i autoritet, å utvise måtehold i alle ting. Alt det som overskrider måteholdets grenser,

vil opphøre å utøve en velgjørende innflytelse. Betrakt for eksempel slike ting som frihet, sivilisasjon og lignende. Hvor meget menn med forstand enn ser på dem med velvilje, så vil de, hvis de bringes til ytterlighet, utøve en ytterst skadelig innflytelse på menneskeheten.

(CX)

Hold fast ved det som fører dere sammen og forener dere.

(CXI)

Det høyeste vesen sier: O dere høyt elskede! Enighetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er fruktene på ett tre, bladene på én gren.

(CXII)

Velsignet er den konge som vandrer med visdommens banner utfoldet foran seg, og rettferdighetens bataljoner samlet bak seg. Han er visselig det ornament som pryder fredens panne og trygghetens åsyn.

(CXIII)

Stig ut av deres onde og korrupte ønskers trange bolig og stig inn i Guds rikes uendelige storhet, hvil på hellighetens og frigjørelsens enger, så at deres gjerningers vellukt må lede hele menneskeheten til Guds herlighets hav.

(CXIV 2)

Avhold dere fra å befatte dere med verdens anliggender og alt som hører den til, eller fra å bli innblandet i dens tilsynelatende lederes virksomheter.

(CXV 2)

Den er i sannhet et menneske som i dag stiller seg til tjeneste for hele menneskeheten.

(CXVII 2)

Det store vesen sier: Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme jordens folks og slekters beste interesser.

(CXVII 2)

Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt eget land, men heller ham som elsker hele verden.

(CXVII 2)

Den høyeste plikt som hviler på enhver av dere, er å utvelge for seg selv det som ingen kan frata ham eller kreve av ham. En slik ting – og hertil er den allmektige mitt vitne – er Guds kjærlighet, kunne dere bare begripe det.

(CXXIII 3)

Når en sann søker bestemmer seg for å ta skrittet på forskningens sti, som leder til kunnskap om den gamle av dager, må han, forut for noe annet, rense sitt hjerte som er setet for åpenbaringen av Guds innerste mysterier, fra det fordunklede støv av all tillært lærdom og innbilningene fra legemliggjørelsen av en satanisk fantasi. Han må rense sitt bryst som er den Elskedes uforanderlige kjærlighets helligdom, fra alt smuss, og han må hellige sin sjel fra alt som angår vann og leire, fra alle skyggelignende og flyktige tilknytninger. Han må i den grad rense sitt hjerte, at ikke en rest av kjærlighet eller hat lenger dveler deri for at ikke denne kjærlighet blindt skal lede ham til en villfarelse, eller

dette hat skyve ham bort fra sannheten ...

(CXXV 1)

De som er Guds folk, har ingen annen ærgjerrighet enn å gjenopplive verden, foredle dens liv og gjenføde dens folk.

(CXXVI 2)

O venner! Hjelp den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, ved deres gode gjerninger, ved en slik oppførsel og karakter som i hans syn skal være antagelig. Han som ønsker å bli en hjelper for Gud på denne Dag, la ham lukke sitt øye for alt hva han måtte eie, og åpne det for Guds ting. La ham opphøre å beskjeftige seg med det som tjener ham, og beskjeftige seg med det som vil opphøye den allmektiges altbetvingende navn. Han må rense sitt hjerte fra alle onde lidenskaper og lastefulle ønsker, for frykten for Gud er det våpen som kan gjøre ham seierrik, og det beste hjelpemiddel hvormed han kan nå sitt formål.

(CXXVI 4)

Si: Anstår det seg for en mann som gjør krav på å være en tilhenger av sin Herre, den mest barmhjertige, at han likevel i sitt hjerte utfører den ondes gjerninger? Nei, det sømmer seg dårlig for ham, og hertil er han, som er den aller herligstes Skjønnhet, mitt vitne. Måtte dere forstå dette!

(CXXVIII 2)

Befri dere fra all tilknytning til denne verden og dens forfengelighet. Vokt dere fra å komme i nærheten av den, fordi den tvinger dere til å vandre etter deres egne lyster

og begjærlige ønsker og hindrer dere i å betre den rette og strålende sti.

(CXXVIII 3)

Vit, at med “verden” menes uoppmerksomhet på ham som er deres skaper, og deres opptatthet av noe som helst annet enn ham. Det “kommende liv” på den annen side, betyr de ting som gir dere en trygg ledelse til Gud, den allerherligste, den uforlignelige. Alt som på denne Dag hindrer dere fra å elske Gud, er intet annen enn verden. Flykt fra den, for at dere må bli regnet blant de velsignede.

(CXXVIII 4)

Nærm dere ikke det som deres ånd fordømmer.

(CXXVIII 9)

Disputer ikke med noen angående denne verden og dens anliggender, for Gud har overlatt dem til slike som har festet sitt hjerte ved dem.

(CXXVIII 12)

Omgås alle mennesker, o Bahás folk, i vennskapelighetens og kameratskapets ånd.

(CXXXII 5)

En vennlig tunge er det menneskelige hjertes ledestjerne. Den er det åndelige brød, den ikler ordene mening, den er kilden til lys, visdom og forståelse ...

(CXXXII 6)

Den første og fremste plikt pålagt menneskene nest etter anerkjennelsen av ham som er den evige sannhet,

er standhaftighetens plikt i hans Sak. Klyng dere til den, og vær av dem hvis sinn er trygt forankret og grunnfestet i Gud. Ingen handling, hvor fortjenestfull den enn måtte være, kunne eller kan noensinne sammenlignes med den. Den er kongen av alle handlinger, og til dette vil din Herre, den aller høyeste, den aller mektigste, bære vitnesbyrd ...

(CXXXVI 1)

Si: Befri deres sjeler, o folk, fra selvets lenker, og rens dere fra tilknytning til alt utenom meg.

(CXXXVI 1)

Smykk deres tunger, o folk, med sannferdighet, og pryð deres sjeler med ærlighetens smykker.

(CXXXVI 7)

Si: O folk! Så ikke disharmoniens frø blant menneskene, og avstå fra all trette med din neste, for Gud har overgitt verden og dens byer til jordens kongers beskyttelse, og skapt dem til symboler på hans egen makt, ved den overhøyhet som han har valgt å utstyre dem med.

(CXXXIX 5)

Det som sømmer seg for dere, er kjærlighet til Gud og kjærlighet til ham som er åpenbaringen av hans vesen, og overholdelsen av hva han enn velger å foreskrive dere, om dere bare visste det.

(CXXXIX 7)

La deres handlinger bli en veileder for helemenneskheten, for de fleste menneskers bekjennelser, enten de er høye eller lave, er forskjellige fra deres handlinger.

(CXXXIX 8)

Om dere møter den elendige eller nedtrådte, vend dere ikke foraktelig bort fra dem, for herlighetens Konge vokter alltid over dem og omgir dem med en slik ømhet som ingen kan oppfatte, unntatt de som har latt sine ønsker og begjær smelte sammen med Herrens vilje, den nådige, den allvise.

(CXLV)

Velsignet er de lærde som ikke er stolte av sine ferdigheter, og vel er det med de rettferdige som ikke forakter den syndefulle, men heller skjuler hans feiltrinn, så at deres egne mangler ikke må avsløres for menneskenes syn.

(CXLV)

Vokt dere, så dere ikke foretrekker dere selv fremfor deres neste.

(CXLVI 1)

Hvis noen uenigheter oppstår mellom dere, betrakt da meg som stående foran deres ansikter, og overse hverandres feil for mitt navns skyld, som et tegn på deres kjærlighet til min klare og strålende Sak.

(CXLVI 1)

Guds Ord har satt verdens hjerte i brann. Hvor beklagelig om dere unnlater å bli oppflammet av dets varme!

(CXLVII 2)

La deres viktigste beskjeftigelse være å redde de falne fra en uavvendelig tilintetgjørelses sump, og hjelpe dem til å slutte seg til Guds urgamle tro.

(CXLVII 2)

Gud gi at deres ønsker og latente lidenskaper ikke må hindre dere fra det som er forordnet for dere.

(CXLVII 2)

Når seieren kommer, skal ethvert menneske bekjenne seg som troende og skal ile til Guds tros tilfluktssted. Lykkelige er de som i de verdensomspennende prøvelsers dager har stått faste i denne Sak og har avslått å bøye av fra dens sannhet.

(CL)

Løft bort det slør som formørker deres syn, og spre det mørke som det omgis av, for at dere må kunne skue den elskedes ansikt i dets nakne skjønnhet, må se det som intet øye har sett, og høre det som intet øre har hørt.

(CLI 2)

Slukk uaktsomhetens tørst med min nådes hellige vann.

(CLIII 1)

Tillat ikke ditt hjerte å frykte noen annen enn Gud.

(CLIII 1)

Stans ikke din sjels lysende kilde med fåfengte og uverdige følelsers torner og tistler, og stopp ikke strømmen av det levende vann som strømmer fra ditt hjertes kilde.

(CLIII 1)

La den gjennomtrengende flamme brenne med en slik glød i deres hjerter at den må gjøre dere i stand til å nå deres ypperste og høyeste mål, den stilling der dere kan dra nær til og bli forenet med deres mest elskede.

(CLIII 2)

Den første plikt som Gud foreskriver for sine tjenere, er anerkjennelsen av ham som er hans åpenbarings daglysning og hans lovers kilde, som representerer Guddommen både i hans Saks kongedømme og i skapningens verden. Den som oppfyller denne plikt, har nådd alt godt, og den som er berøvet dette, er gått vill, om han så er opphavsmann til enhver rettferdig handling. Det påhviler enhver som når opp til denne mest opphøyede stilling, denne overopphøyede herlighets tinder, å overholde enhver forordning fra ham som er verdens lengsel. Disse tvillingplikter er uatskillelige. Ingen av dem er akseptabel uten den annen. Slik er det påbudt av ham som er den guddommelige inspirasjons kilde.

(CLV 1)

Dere lever i én verden, og dere er skapt ved én viljes drivkraft. Velsignet er den som omgås alle mennesker i en ånd av den største kjærlighet og vennlighet.

(CLVI)

Gud har foreskrevet for enhver plikten til å undervise i hans Sak. Han som reiser seg for å utføre denne plikt, må nødvendigvis, før han forkynner sitt budskap, pryde seg med en rettskaffen og rosverdig karakters smykker, så hans ord må virke tiltrekkende på hjertene til dem som er mottagelige for hans budskap. Uten det kan han aldri ha håp om å få innflytelse over sine tilhørere.

(CLVIII)

Si: Den frihet som gavner dere, finnes ingen andre steder enn i fullkommen lydighet mot Gud, den evige sannhet. Den som har smakt denne sødme, vil avslå å bytte den mot alle jordens og himmelens riker.

(CLIX 3)

På denne Dag kan vi verken bifalle den fryktsommes opptreden, som søker å skjule sin tro, eller anerkjenne den erklærte troende, som larmende forfekter sin troskap mot denne sak. Begge skulle overholde visdommens bud og flittig bestrebe seg for å tjene troens beste interesser.

(CLXIII 4)

MENNESKET PÅ VILLSPOR

Min sorg gjelder dem som er blitt innfiltret i sine korruperte lidenskaper og påberoper seg å tilhøre Guds, den nådiges, den høyt pristenes tro.

(XLVI 3)

De som har besudlet Guds Saks rene navn ved å følge kjødets lyst, disse er i tydelig villfarelse!

(XLVI 4)

Verdens folk er i dyp søvn. Skulle de våkne av sin slummer, ville de med den største iver haste mot Gud, den allvitende, den allvise.

(LXXI 2)

Menneskene har imidlertid med vitende og vilje brutt hans lov. Skal en slik oppførsel tillegges Gud eller deres eget selv? Vær rettfærdige i deres dom.

(LXXVII)

Enhver god ting er fra Gud, og enhver ond ting kommer fra dere selv.

(LXXVII)

Han er i sannhet en fange, som ikke har gjenkjent den ypperste forløser, men har tillatt sin sjel å forbli bundet, fortvilet og hjelpeløs i sitt begjærs lenker.

(LXXXV 3)

Si: O dere som er berøvet forståelse! En alvorlig prøvelse forfølger dere og vil plutselig innhente dere. Bestreb dere for at den muligens må passere uten å forårsake dere noen skade.

(LXXXV 5)

Det er hjertets egensindighet som leder det langt bort fra Gud, og fordømmer det til fjernhet fra ham.

(XCIII 1)

De som imidlertid har forfeilet å søke dette ly, har berøvet seg dette privilegium, og er uten evne til å nyte godt av den åndelige næring som er sendt ned ved dette aller Største Navns himmelske nåde.

(XCIII 13)

Det ville være umulig å tenke seg en mer foraktelig handling enn den å anmode i den ene og sanne Guds navn, om de rikdommer som menneskene besitter.

(C 2)

Disse mennesker som har samlet på jordens forfengelige ornamenter, og som i forakt har vendt seg bort fra Gud – disse har mistet både denne verden og den som kommer etter.

(CIII 5)

Hadde verden vært av noe verd for ham, så ville Han ikke ha tillatt sine fiender å eie den, selv ikke så lite som et sennepskorn. Han har imidlertid latt dere bli innblandet i dens anliggender, til gjengjeld for deres hendes gjerninger

i hans Sak. Dette er i sannhet en straff dere selv har påført dere, kunne dere bare fatte det.

(CIII 6)

For tungen er en oppslukende ild, og overdreven tale er en dødelig gift. En materiell ild fortærer legemet, tungens ild derimot oppsluker både hjerte og sjel. Den førstes styrke varer bare en tid, mens virkningen av den siste vedvarer et århundre.

(CXXV 3)

De som ikke har trodd på Gud og har vært opprørske overfor hans overhøyhet, er de hjelpeløse ofre for sine egne fordervelige tilbøyeligheter og ønsker. Disse skal vende tilbake til sine boliger i helvetes ild; elendig er fornekerens bolig!

(CXXIX 12)

Religiøs fanatisme og hat er en altoppslukende ild hvis voldsomhet ingen kan slukke. Den guddommelige makts hånd kan alene befri menneskeheten fra denne ødeleggende prøvelse.

(CXXXII 2)

Desom er tilbedere av den avgud som deres innbilninger har utskåret, og som kaller dette for den indre virkelighet, disse mennesker blir sannelig regnet som hedninger. Dette har den allbarmhjertige vitnet om i sine Tavler.

(CLX 4)

VERDENS NATUR

Et stenk fra hans suverene og altgjennomtrengende viljes uutgrunnelige dyp har, ut fra det absolutte intet, kalt til live en skapning som er uendelig og udødelig i sin varighet.

(XXVI 2)

Hans skapelsesprosess har ikke hatt noen begynnelse og kan ikke ha noen ende.

(XXVI 3)

Så fullkommen og omfattende er hans skapelse at intet sinn eller hjerte, hvor klartseende og rent det enn er, noensinne kan fatte hans mest ubetydelige veseners natur; ...

(XXVI 3)

På enhver skapt tings innerste virkelighet har Han utgytt lyset fra et av sine navn og gjort det til mottager av en av hans egenskapers herlighet.

(XXVII 2)

Hvis hans barmhjertighets og nådes utstrømning, om bare et øyeblikk, ble holde tilbake fra verden, så ville den øyeblikkelig forgå.

(XXVII 6)

Vit med visshet at Guds skapning har eksistert fra evighet av og vil fortsette å eksistere i evighet. Dens begynnelse har ikke hatt noen begynnelse, og dens ende kjenner ingen slutt.

(LXXVIII 1)

Det som enten kan uttrykkes eller oppfattes i denne foranderlige verden, kan aldri overtre grensen som ved dets indre natur er påtvunget det. Gud alene overskrider slike begrensninger.

(LXXVIII 1)

Vit dette at Guds verdener i sannhet er utallige og uendelige i rekkevidde. Ingen kan telle eller begripe dem, unntagen Gud, den allvitende, den allvise.

(LXXIX)

Sannelig sier jeg, Guds skapelse inneslutter verdener ved siden av denne verden, og skapninger foruten disse skapninger. I hver av disse verdener har han forordnet ting som ingen kan utforske unntagen han selv, den altutforskende, den allvise.

(LXXIX)

Enhver skapt ting i hele universet er kun en dør som leder inn til hans kunnskap, et tegn på hans overherredømme, en åpenbaring av hans navn, et symbol på hans majestet, et tegn på hans makt, et middel til å få adgang til hans rette sti.

(LXXXII 5)

Med hensyn til deres spørsmål om hvorvidt den fysiske verden er underlagt noen begrensninger, så vit at forståelsen av dette beror på iakttakeren selv.

(LXXXII 10)

På en måte er den begrenset; på en annen høyt hevet over enhver begrensning.

(LXXXII 10)

Den ene sanne Gud har eksistert fra evighet av, og vil i evighet fortsette å eksistere. Hans skapning har likeledes ikke hatt noen begynnelse og vil heller ikke ha noen slutt.

(LXXXII 10)

Vit da, at enhver fiksstjerne har sine planeter og enhver planet har sine egne skapninger, hvis antall intet menneske kan beregne.

(LXXXII 11)

I alt som er i himlene og i alt som er på jorden, er der et direkte bevis på åpenbaringen av Guds navn og egenskaper, da der i ethvert atom er innelukket de tegn som innebærer et talende bevis på åpenbaringen av dette aller Største Lys.

(XC 1)

Hvor strålende skinner ikke kunnskapens lys i et atom, og hvor store er ikke de visdommens oseaner som bølger i en dråpe!

(XC 1)

Ethvert mineral kan omdannes til å oppnå tettheten, formen og substansen av ethvert annet mineral. Kunnskapen om dette er hos oss i den skjulte Bok.

(XCVII)

Den ene sanne Gud, opphøyet er hans herlighet, har alltid betraktet og vil fortsette å betrakte menneskenes hjerter som sin egen, utelukkende sin eiendom. Alt annet som vedrører land eller sjø, rikdom eller herlighet har han overlatt til jordens konger og herskere.

(CII)

... jordens konger og herskere ... er et speilbilde av Guds nådige og allmektige navn ...

(CXVII 1)

Verden og dens forfengeligheter, dens herlighet, og hvilke som helst gleder den kan tilby, er alle i Guds syn verdiløse, ja, enda mere foraktelige enn støv og aske. Måtte bare menneskenes hjerter forstå dette.

(CXXXIX 6)

Verden er bare et skuespill, forfengelig og tomt, det rene intet, som forestiller å være virkelighet. Fest ikke deres hengivenhet ved den.

(CLIII 8)

Sannelig, sier jeg, verden ligner en fordampning i ørkenen som den tørstige drømmer må være vann, og strever av all sin makt inntil han kommer til den og oppdager at det er den rene illusjon.

(CLIII 8)

VERDENS FREMTID

Snart vil den nåværende orden bli rullet sammen, og en ny spres ut i dens sted.

(IV 3)

Opprørskhetens støv har tilslørt menneskenes hjerter og blindet deres øyne. Snart vil de forstå følgene av det som deres hender har utført på Guds Dag. Således advarer Han dere, Han som er den allvitende, påbudt av En som er den allersterkeste, den allmektige.

(XVI 3)

Den time er nær da dere vil være vitner til at den ene sanne Guds makt triumferer over alle skapte ting, og hans suverenitets tegn omslutter alle skapte ting.

(XXIX 6)

Og når den fastsatte timen er kommet, vil plutselig det vise seg som vil få menneskenes lemmer til å skjelve. Da, og først da, vil det guddommelige banner bli foldet ut og paradises Nattergal vil nynne sin melodi.

(LXI)

Han skal rens jorden fra deres fordervelses besmittelse og skal gi den i arv til dem av hans tjenere som er nær ham.

(CIII 3)

Snart skal hans refselses torden slå ned på dere, og helvetes støv innhulle dere.

(CIII 5)

O dere verdens folk! Vit med visshet at en uforutsett ulykke forfølger dere, og alvorlig gjengjeldelse venter dere.

(CIV)

Vi har en bestemt tid for dere, o jordens folk. Hvis dere feiler til den fastsatte time å vender dere til Gud, så vil han sannelig legge voldelig hånd på dere, og vil la fryktelige ulykker ramme dere fra alle kanter. Hvor i sannhet hard er ikke den straff hvormed Herren deres Gud da vil straffe dere!

(CVIII)

Tegnet på en truende rystelse og kaos kan tydelig merkes, idet den nåværende orden synes å være beklagelig mangelfull.

(CX)

Den tid må komme da den tvingende nødvendighet av å holde en stor, altfavnende sammenkomst av mennesker, vil bli universelt forstått. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være tilstede, og idet de tar del i forhandlingene, må de søke å finne måter og midler til grunnleggelsen av verdens Store Fred blant menneskene.

(CXVII 1)

Den Dag nærmer seg da alle folk i verden har antatt et universelt språk og en felles skrift.

(CXVII 2)

Ved meg selv! Den Dag nærmer seg da vi har rullet sammen verden og alt som er i den, og spredt ut en ny orden i dens sted.

(CXLIII 3)

DØDEN OG DET KOMMENDE LIV

Det er klart at de mest opphøyede boliger i udødelighetens rike er forordnet som boliger for dem som virkelig har trodd på Gud og hans tegn. Døden kan aldri trenge inn i dette hellige stade.

(LXXIII)

Når (sjelen) forlater legemet, vil den utvise en slik opphøyethet og åpenbare en slik innflytelse, at ingen kraft på jorden kan sammenlignes med den. Enhver ren, enhver forfinet og helliggjort sjel, vil bli utstyrt med en overordentlig makt og skal fryde seg med uutsigelig glede.

LXXX 2)

Vit i sannhet at sjelen etter sin atskillelse fra legemet vil fortsette å gjøre fremskritt inntil den går opp til Guds nærvær i en skikkelse og tilstand som verken tidsaldrenes og århundrenes omveltninger eller denne verdens forandringer og hendelser kan forandre. Den vil vedvare så lenge Guds kongerike, hans overherredømme og hans rike og makt vil vedvare.

LXXXI)

Sjelens tilstand etter døden kan aldri beskrives, og det er heller ikke tillatt eller passende å åpenbare hele dens karakter for menneskenes øyne.

(CLXIV 3)

Verden hinsides er likeså forskjellig fra denne verden, som denne verden er forskjellig fra barnets mens det ennå er i mors liv.

(LXXXI)

Hvis den (sjelen) er trofast mot Gud, så vil den gjenspeile hans lys, og vil tilslutt vende tilbake til ham. Hvis den imidlertid forfeiler sin troskap mot sin Skaper, vil den bli et offer for selviskhet og lidenskaper, og vil tilsist synke ned i deres dyp.

(LXXXII 1)

Den sjel som er forblitt trofast i Guds Sak, og har stått urokkelig fast på hans sti, skal etter sin oppstigning bli i besittelse av en slik makt, at alle de verdener som den allmektige har skapt, kan gavnes gjennom den.

(LXXXII 7)

Sjelene til de vantro skal... når de utånder, bli klar over de gode ting som er unngått dem og skal jamre over sin tilstand og skal ydmyke seg for Gud. De skal fortsette å gjøre så etter sine sjelers atskillelse fra sine legemer.

(LXXXVI 2)

Det er klart og tydelig at alle mennesker etter sin fysiske død skal vurdere sine gjerningers verd og fatte alt hva deres hender har utført.

(LXXXVI 3)

Snart blir dere samlet i Guds nærvær og blir utspurt om deres handlinger, og dere blir gjengjeldt for hva dere har begått med deres hender, og elendig er de ondes bolig!

(CXIII 15)

Han skulle tilgi den syndefulle og aldri forakte hans lave tilstand, for ingen vet hvordan hans egen ende skal bli. Hvor ofte har ikke en synder i dødens time nådd troens virkelighet, og har, idet han drakk av den udødelige drikk, tatt sin flukt opp til skarene i det høye! Og hvor ofte har ikke en oppriktig troende i timen for sin sjels himmelflukt, vært så forandret at han er falt i den dypeste ild!

(CXXV 4)

Dere er bedre kjent av kongedømmets innvånere enn dere er kjent av deres eget selv.

(CXLVII 2)

Mysteriene med menneskets fysiske død og dets tilbakevending er ikke åpenbart, og blir fremdeles ikke tydet. Ved Guds rettferdighet! Skulle det bli åpenbart, ville det fremkalle slik frykt og sorg at noen ville gå til grunne, mens andre ville bli så fylt av glede, at de ville ønske seg døden og bønnfalle med uopphørlig lengsel, den ene sanne Gud – opphøyet er hans herlighet – om å påskynde deres endeligt.

(CLXIV)

Døden skjenker enhver tillitsfull troende det beger som i sannhet er liv. Den skjenker glede og er gledens budbringer. Den skjenker det evige livs gave.

(CLXIV 2)

Angående dem som har smakt frukten av menneskets jordiske eksistens, som er erkjennelsen av den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, deres liv heretter er slik at vi er ute av stand til å beskrive det. Kunnskapen herom er hos Gud alene, alle verdens Herre.

(CLXIV 3)

